

Так ніхто не кохав

До початку вистави у залі звучить хвилююча, могутня музика. Це можуть бути Другий концерт для фортепіано з оркестром С. Рахманінова або увертюра-фантазія «Ромео і Джульєтта» П. Чайковського, або «Баркарола» М. Лисенка, чи якийсь інший твір. На авансцену виходять ведучі-читці – він і вона.

Вона. Ми будемо сьогодні говорити про Любов.

Він.

Любов всевладну, непоборну,
Любов у ревнощах і муках.

Вона.

Любов у радості й зітханні,
Любов у горі і розлуках.

(Співачка виконує арію Кармен із першої дії опери Ж. Бізе «Кармен»).

Тут будуть вірші, жарт і спів,
Любов, любов несамоविता...

Шевченко, Пушкін і Шекспір
Із нами будуть говорити.

Він. Запросимо до нас у гості чародіїв поезії, музики, театру, мудреців, що висловлювали глибокі думки про одне з найпрекрасніших і найвищих, гірких і жагучих, сумних і радісних почуттів людини – любов.

(Ведучі відходять у глибину сцени. Один по одному з'являються читці – юнаки і дівчата. Кожен із них проголошує одне з висловлювань видатних людей: мислителів, громадських діячів, письменників, поетів, називаючи їхні прізвища).

– Любов... сильніша за смерть і за страх смерті. Тільки нею, тільки любов'ю тримається і рухається життя. (Тургенєв)

– Вогню нема, вогню любові краще! (Горький)

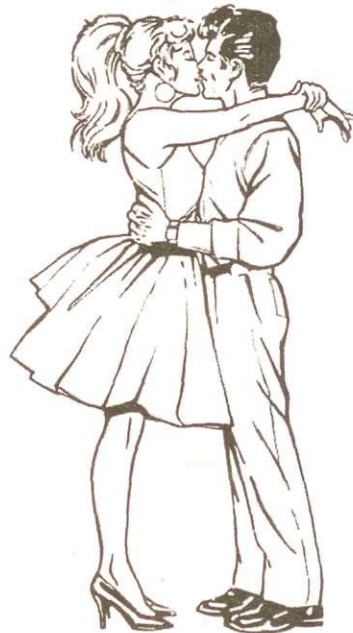
– Тільки закоханий має право на звання Людини. (Блок)

– Кохання часто помиляється, вбачаючи в улюбленому предметі те, чого немає,.. але... тільки кохання й відкриває в ньому прекрасне й велике. (Белінський)

– Якщо кохаєш, то таке багатство відкриваєш в собі, стільки ніжності, ласки, навіть не віришься, що так умієш любити. (Чехов)

– Та людина, яку ти любиш у мені, звичайно, краща за мене. Я не такий. Але ти люби, і я намагатимусь бути кращим, ніж я є. (Пришвін)

– Любов є окрасою життя... Чоловіки й жінки у майбутньому створять велику поему кохання. Але це вони збудують на засадах повної рівноправності... глибокої товариськості. (Луначарський)

Щоб не було любові – бранки
всіляких шлюбів, хтивостей,
церков,
проклявши постіль,
вставши із лежанки,
щоб всесвітом ішла любов.

В. Маяковський

(Гасне світло. На екрані панорама будівництва великого міста. Крізь гудіння літака чути голос).

Голос.

Це місто я і в темноті впізнаю –
У ньому ти живеш – любов моя...
Он, де завод із ночі виринає,
Твоє вікно, немов зоря, сія.
І я лечу, і я спішу до тебе
З далеких далей, в піднебесній млі.
Я не шукаю зірку щастя в небі, –
Моя, незгасна, сяє на землі.

В. Соколов

(Спалахує світло. З одного боку сцени – край будинку і балкон, із другого – куточок парку, садова лавка. Дія відбуватиметься саме тут. Виходить читець – юнак).

Юнак.

Десь на дні мого серця
Заплела дивну казку любов.
Я ішов від озера,
Ти сказала мені: «Будь здоров!
Будь здоров ти, мій любий юначе!»
Ах, а серце і досі ще плаче.
Я ішов від озера...

Десь на дні мого серця
Заплела дивну казку любов.

П. Тичина

(Виконується романс М. Скорульського на слова П. Тичини «Ви знаєте, як липа шелестить...»). Після закінчення читець продовжує).
Не жди докорів і погроз,
Ні зайвих слів, ні зайвих сльоз,
Бо я їх всі в собі спалю,
Бо я люблю тебе, люблю.

О. Олесь

(Світло поступово загасає. Промінь юпітера висвітлює двох молодих людей, що сидять на лавці).

Дівчина. Мирославе...

Юнак. Що, Олю?

Дівчина. Нічого. Просто я повторила твоє ім'я. Подумки.

Юнак. Але я чув.

Дівчина (задумливо). Як це дивно: двоє десь народилися, десь росли у різних місцях, нічого не знали одне про одного, навіть про існування... А зустрілись і не в силі збагнути...

Юнак. ...як вони могли жити одне без одного. Дивно, правда?

Дівчина. Дай мені твою руку. Поклади на чоло. Ой, яка вона прохолодна!.. Скільки в ній спокою!..

Юнак. Дитина ти, Олю. Яка ти чудова, моя дитино!..

Я. Дорошко

Скажи мені,
Якби я тебе не кохав,
Що б я знав про кохання?
Якби тебе не було поруч,
Що б я знав про жінок?

Дівчина.

Приходиш ти.
І я розумію – це щастя.
Людина,
Якої ніхто не любить,
Жити не може.

В. Коротич

(На сцені – скрипаль. Він виконує один із творів (на вибір): «Романс» Глієра, «Адажіо» з балету «Лебедине озеро» П. Чайковського, «Романс» Д. Шостаковича до кінофільму «Овід», Скрипковий концерт Б. Лятошинського і т.п. На фоні музики юнак і дівчина продовжують розмову).

Юнак.

Плаче розгублено скрипка
Здалеку десь,
З висоти...
І ні початку не видно,
І до кінця не дійти...

Дівчина.

Хто її струни тривожить
Знову і знов?

Юнак.

Це на печаль не схоже.
Схоже скоріш на любов...

(Світло зникає. На екрані – портрет Т.Г. Шевченка, потім демонструється серія малюнків із його життя. Скрипка продовжує звучати).

Голос читця.

Вогні горять, музика грає,
Музика плаче, завиває,
Алмазом добрим, дорогим
Сіяють очі молодії.
І всі регочуться, сміються,
І всі танцюють. Тільки я,
Неначе заклятий, дивлюся
І нишком плачу, плачу я.
Чого ж я плачу? Мабуть, шкода,
Що без пригоди, мов негода,
Минула молодість моя.

Жіночий голос.

Ти омріявав не раз любов
Дорогої, жданої дружини.
І її, Тарасе, не знайшов,
Мрія ту проніс до домовини...
Йшла на панщину в гіркій журбі
Спів твоїх дитячих літ – Оксана,
Усміхнувшись на весь вік тобі,
Й не стихала в серці в тебе рана.

А. Турчинська

Чоловічий голос.

Покохайте її,
Ту, що я покохати не зміг.
Поцілуйте її,
Ту, яку я не зміг цілувати...

В. Коротич

(На екрані – портрет Андрія Малишка. На екрані – портрет Володимира Сосюри: потім – яблуневий цвіт).

Так ніхто не кохав.
Через тисячу літ
Лиш приходить подібне кохання.
В день такий розквітає весна на землі
І земля убирається зрання...

(Сцена освітлюється. У глибині вона і він. Читці – юнаки та дівчата – почергово виходять на авансцену. Юнаки зупиняються з одного боку, дівчата – з другого. Все це проходить у швидкому темпі).

Вона.

В старовинних повістях, романах
Так писали часто про любов.

Він.

Хай накаже лиш моя кохана –
І... життя віддати я готов!

1-а дівчина.

Я вам пишу – чи не доволі?
Що можу вам іще сказати?
Тепер я знаю, в вашій волі
Мене презирством покарать.

1-й юнак (до неї).

...Коли б я міг послати
В листі безумному цілунок вам крилатий,
Коли б устами ви читали могли мій лист,
До щастя золотий я збудував би міст...

2-а дівчина.

*Життя могого всі години –
Порука зустрічі одній;
Сам бог послав тебе, єдиний,
Повік ти охоронець мій.*

2-й юнак (до неї).

*Ой, викрешу я всі у грудях блискавиці,
На ціле військо я ладен підняти свій лук!
Я маю десять серць, я маю сотні рук!..
Про якусь любу, минулу мрію.*

(Далі читання йде під супровід тихої сумної мелодії, виконуваної на фортепіано).

1-а дівчина. Мій друже, любий мій друже, створений для мене, – як можна, щоб я жила сама тепер, коли я знаю інше життя?... Се нічого, що ти не обіймав мене ніколи, се нічого, що між нами не було й спогаду про поцілунки, о, я піду до тебе з найщільніших обіймів... Тільки з тобою я не сама... Тільки ти вмієш рятувати мене від самої себе... все, що тьмарить мені душу, ти проженеш променем твоїх блискучих очей...

Мій друже, мій друже, нащо твої листи так пахнуть, як зів'ялі троянди?.. О дорогий мій! Я створю тобі світ, новий світ, нової мрії. Я ж для тебе почала нову мрію життя... Візьми мене з собою... Крізь темряву у простір я простягаю руки до тебе: візьми, візьми мене з собою, се буде мій рятунок. О, рятуй мене, любий!

І нехай в'януть білі й рожеві, червоні й блакитні троянди.

Леся Українка

(Гасне світло, але музика продовжує звучати. На екрані – Володимир Сосюра).

Голос читця.

*Синій місяць химерною грою
Опромінив узор на вікні,
І ридав рояль за стіною
Про далекі загублені дні...
Грайте же, грайте! Я всім серцем з тобою,
Нам життя тільки щастя дає.
І сміється рояль за стіною,
Ніби чує прохання моє.*

(Знову сцена освітлюється. На авансцені – він і вона).

Вона.

*«Любов стара, як всесвіт, –
сказав Джордж Байрон. –
Та хто прийшов і хто прийде на світ,
Приходять поновити її заповіт».*

Він.

*А може, щось лишається незмінним,
Прийшовши у всечасність назавжди?
І щось неперехідне в душі рине
На знак безсмертя, вічності й краси?
Офелія, Джульєтта, Катерина
Передають серця крізь всі часи.*

В. Коротич

(На сцені темніє. Ведучі виходять. Промінь юпітера спрямований у той бік сцени, який являє собою край будинку. На балконі з'являється

дівоча постать, під балконом юнак у плащі. Це Джульєтта і Ромео).

Джульєтта. Ромео, мій Ромео!

Ромео. Джульєтта!

Джульєтта.

Не хочу я, щоб з ними тут зустрівся.

Ромео.

*Для мене ніч буде плащем таємним,
І краще смерть від лютих ворогів
Аніж життя, коли ти не кохаєш.*

Джульєтта. Скажи, а хто тебе привів сюди?

Ромео.

*Моїм провідником було кохання,
Воно тебе в нічній пільмі знайшло.
Не мореплавець я, але поплив би радо
До берегів далеких по морях,
Щоб там тебе, коштовний скарб, знайти.*

Джульєтта.

*Моє лице під машкарою ночі,
І от тепер воно пашить вогнем
Тому, що ти слова мої підслухав...*

Ромео.

Моя любов – пропасниця.

Вона.

*В жадобі прагне лиш того напою,
Якого випивши до дна,
На все життя зосталася слабою...*

З сонету 147-го

Джульєтта. Ромео, мій Ромео!..

(Обоє зникають. Юпітер освітлює вже протилежний бік сцени, який являє собою куток парку. Чути голос сопілки. Мавка, потім Лукаш з'являються з-за дерева).

Мавка.

*Як солодко грає,
Як глибоко крає,
Розтинає білі груди,
Серденько виймає...*

Лукаш (перестає грати). Ти, Мавко?

Мавка. Я.

Лукаш. Як ти тремтиш!

Мавка.

*...боюся притулятись,
а так не встою.*

Лукаш.

*Притулись до мене.
Я дужий – здержу, ще й обороню.*

Мавка.

*...ти не чуєш,
як солов'ї весільним співом дзвонять?*

Лукаш.

*Я чую... Се вони вже не щечечуть,
Не тьохкають, як завжди, а співають
«Цілуй, цілуй, цілуй!».*

Я зацілюю тебе на смерть.

...Розгнівалася?

Мавка. Я слухаю тебе, твого кохання.

Лукаш.

*...Мавко!
Ти з мене душу виймеш!*

Мавка.

*Вийму, вийму!
Візьму собі твою співочу душу,
А серденько словами зачарую.*

Лукаш. ...Дай подивлюся... Ой, яка ж хороша!
(З'являється ведучий).

Він.

*І знову сад і ночі крила.
Балкон. Роксана. Сірано...*

Роксана.

*Ах, ближче, ближче, під вікно!
Сюди, на лаву цю ставайте!*

Сірано. Ні!

Роксана. Чому-бо?

Сірано.

*Ой, дайте чарові продовжитися, любя!
Так солодко – у тьмі про ніжність
без кінця,*

Без краю говорить, не бачивши лиця!

Роксана. Не бачивши лиця?

Сірано.

*Це ніби сон прегарний!
...Ой, мрії, час чудовий!
Коли сьогодні я і справді красномовний...*

Роксана. Так, справді!

Сірано.

*Це тому, що вперше нині зміг
Дать простір без межі
для почувань своїх, –
І вперше цілою душею вам одкрився.*

Роксана.

А дійсно, й голос ваш немовби одмінився!

Сірано.

*Собою в темряві я хочу бути самим
І все сказати вам, чим я живу...
...Від запалу шалений,
Уперше щирості я повну волю дав!
Перед одвертістю я завжди острах мав...*

Роксана. Чому?

Сірано.

*Боявся я... ну... насміху, знуцання!
Холодним розумом мертвив я поривання!
Не раз би мрією я зорі знять хотів, –
А рву дрібні квітки серед земних садів!*

Роксана. Що ж, гарні і квітки...

Сірано.

*Сьогодні на просторі
Квіток не хочу я, а рвусь туди, де зорі!*

Роксана. Іще ніколи так не говорили ви!

Сірано.

*А! Стріли, факели – все геть із голови!...
Коли цвіте любов, –
Це злочин, далєбі, звертатись до промов,
До слова гострого, до вигадки пустої!
Як почуттям одним сердець
займеться двоє, –*

*Хвилинка надійде, коли любов жива
По вітру рознесе фальшиві всі слова!*

Роксана.

*Коли ж хвилинка ця зустрілася вже з нами,
З якими звернетесь до мене ви словами?*

Сірано.

*Ой, всі, усі слова тобі, тобі одній.
Під ноги кину я у суміші п'янкій,
Не намагаючись букета з них зробити!
Тобою повен я, тобою вщент налитий!
Як ім'я дороге в повітрі пролуна –
В моєму серці враз відповіла струна!..*

(Роксана і Сірано зникають. На авансцені – він і вона).

Він. Струна... Струна... Струна...

Вона. На струнах ночі під балконом ми чуємо знову про любов...

(Двоє співаків з гітарами, у плащах виконують «Серенаду Дон-Жуана» М. Глінки. Після цього – танцювальний дует. Виконується іспанський танець).

(Затемнення. На сцені усі читці. Вони жваво сперечаються).

Він. Є такі, що кажуть: у наш час серце можна замінити електродом бездушним, бо людина стане додатком до мудрості формул і могутніх сплетінь металу.

1-й юнак.

*У часи космічної ракети,
Кібернетики та інших див
За облавок викиньте, поети,
Допотопних ваших солов'їв!*

2-й юнак.

*Геть жбурніть симфонії та мрії,
Як ганчірку кидають за тин!
Хто мотор полагодити вміє,
Вартий більше, ніж знавець картин!*

1-а Дівчина.

*Ця суперечка виникла не вчора.
Може, у печерній ще добі,
Але будь додатком до мотора
Для людини мало, далєбі!*

2-а дівчина.

*Як же так у бога ви живете,
Чом так занепали ви, скажіть,
Щоб у дні космічної ракети
Солов'я не в силі зрозуміть!*

М. Рильський

Він. У наш час, кажуть, людина – володар своїх почуттів.

Вона задушити повинна усі сентименти.

Вона. Кажуть: у наш час солов'ї нікого не тривожать.

Він. Є такі, що говорять...

Вона. Хай замовкнуть!

*У космосі, за сотні тисяч верст розлуки,
На відстані, яку не знав ніхто на світі ще, –
Іде розмова про любов, про серце й розум,
Про кохання.*

(Через репродуктор чуємо далєкі голоси).

– Це в кожному із нас живе

– І розуму не піддається.

– Завжди старе...

– Завжди нове...

– Воно з життям лиш обірветься.

– З життям? О ні! Воно безсмертне –

Велике почуття – Любов!

Р. Братунь

(Світло гасне. Читці по черзі звертаються у зал. На екрані – епізоди з часів Великої Вітчизняної війни).

- А ви ніколи не думали,
- Що ми на землі існуємо,
- Що ми по землі ходимо
- Тому, що інші загинули,
- Тому, що інших скалічено?
- Хоча в них були можливості
- Ходити, співати, бігати,
- Нарешті, – кохати й плакати.
- Всіх їх було навчено
- Мистецтва, жалю та радості...

1-а дівчина.

Але їх не вчили підлості,
Вони не уміли зрадити,
Хоча мали можливості,
Великі дуже можливості...

1-й юнак. Я думаю – що ми вміємо?

2-а дівчина. Я думаю – що ми можемо?

Усі разом.

Про право бути людиною,
Яке із можливостей складено.

В. Коротич

3-я дівчина.

В життя розкритій книзі
Сторінок безліч є,
В які вписати мусиш
І ти життя своє.

3-я дівчина.

Вписати не чорнилом,
А полум'ям душі.
У праці і в коханні
Сторінки ці впиши.

Він.

Йдучи в широкий світ, я бачу всі дороги,
Вони важкі й круті...

А треба ж їх пройти!

Хотілося б мені не біль і не тривоги,
А радість і любов в широкий світ нести.

Голос (з репродуктора).

Не знали ми ні в чому половини.
Нехай життя – лише коротка мить,
Любити, будувати і творить, –
Що є прекрасніш в світі для людини!

Г. Кривда

Вона.

Для нас, жінок, любов в житті – усе...
В дівочтві більше мрієм, як мужчини,
Ми про любов, про ніжний світ дитини,
Що нам колись заміжжя принесе.

1-й юнак. Любов щаслива – радісна вона.

2-й юнак.

Любов обдурена – і дівчина ридає,
Немов сумна, обірвана струна.

3-й юнак.

Любов не прийнята –
Вона мовчить, страждає.

Л. Забашта

Вона.

Чому буває так, що той, кого ти любиш,
Кохав іншу чомусь, а вона,
Що довела твою любов до згуби,
Про власне щастя навіть і не зна?

1-а дівчина.

Чому буває так, що інший, непоганий,
Можливо кращий навіть, хто те зна,
На тебе молиться, але не він коханий,
Не він у мріях човником зрина?

2-а дівчина.

Кому що випаде... Неначе в лотереї!..

1-й юнак. А ти іди проти судьби своєї!

2-й юнак.

А ти люби. Та так, щоб бурі крила
Любов дала на трудному путі.

3-й юнак.

І нерозділена – вливала в серце сили,
Ніким не прийнята – підносила

в житті.

Л. Забашта

(Співак виконує пісню М. Скорика на слова
Р. Братуня «Коли любить»).

Вона.

Що робити закоханим,
Коли зріє любов безодвітна,
Коли гостем непроханим
Вона в серці червоне квітне?

Він.

Я одні лише ліки знаю,
Вони здавна – поезія – звались,
Помагали вони не дуже,
Але ними усі лікувались...

(Далі промінь юпітера вихоплює з темряви
пару за парою, які перебувають у різних місцях
сцени. Відбуваються короткі палкі діалоги).

Перша пара.

Дівчина.

Порадь мені, навчи, скажи, що діять?
Не дозволяю я собі про тебе мріять,
Наказую тебе не згадувать думкам,
Але не владна я заборонить те снам.

Юнак.

Пробач, прости, даруй, не гнівайся,
кохана!

Од ревноців тоді не тямив я себе.

Я знаю, наклеп це, обмова, лжа погана.

О, як соромлюсь я!.. Так ображать тебе!..

Д. Бобир

Друга пара.

Дівчина.

І люблю, і кляню, і плачу,
І караюсь, а все ж люблю.
Все, що суджено і назначено,
Розділила б – не розділю.

Юнак.

Ну, скажи мені, нащо мучить,
Вічно мучить себе самих?
Ну навіщо слова колючі,
Ну навіщо колючий сміх?

І. Жиленко

(Пари зникають. Виконується «Пісня Соль»)

вейг» Е. Гріга. На освітленій сцені читці та ведучі).

1-а дівчина.
Кохання моє
Недоспіване,
Не тримай мене,
Відпусти мене...

2-а дівчина.
Кохання моє
Неприховане,
Я до тебе навіки
Прикована.

3-я дівчина.
Не чіймись
Руками сильними,
А твоїми
Очима синіми.

1-а дівчина.
...Буду тінню тобі,
Прохолодою,
Тільки ти не проходи
З погордою.

2-а дівчина.
...Якщо спрага тебе
Палитиме,
Стану краплею
Непролитою.

3-я дівчина.
Біла серця твого
Камінного
Я червоною стану
Калиною...

В. Малишко

1-й юнак.
Повітрям стала ти моїм,
Моїм теплом.
А якщо я кудись пливу –
Моїм веслом.

2-й юнак.
А якщо небом я лечу –
Моїм крилом.

3-й юнак.
А якщо спрагою горю –
Моїм ковтком.

Я. Озеров

(З-за дерева вискакують Катерина і Олексій – персонажі з п'єси «В степах України». Вони б'ються на шпагах).

Катерина. Давай, давай, дужче бий!

Олексій. Ой, ти знову по руці вдарила! Ой, Катерино... Ой!..

Катерина. Давай, давай, Меркуціо!.. Раз!.. Падай... Падай... Текст, зразу текст!

Олексій. «...Поранено мене, чума на ваші доми, мені кінець». Ох, ти таки стукнула мене по руці.

Катерина. ...Коли ти по правді не будеш битись і вмирати... Я навчу! Вставай!

Олексій. Катерино, я бачив Гриця, так він...

Катерина. Що, плакав?..

Олексій. Звідки ти знаєш?

Катерина. Знаю я цю породу, такий же Гриць, як і Галя. Нездатні ні до чого, белькочать про кохання – і тільки... Доведеться мені за це взятися...

Олексій. Це ти вже занадто...

Катерина. Що занадто? Мовчи! Ти теж такий, як і вони, усі ви в цілому районі нашому, скільки є вас, хлопців, а хоч би один украв дівчину і завіз кудись далеко... або з кохання став блідим, щоб очі горіли, спалахували вогнем. А, та що тобі говорити, коли ти сам мішок з половою, макітра кучерява, прочирикаєш комусь: «Я тебе кохаю». А вона у відповідь – чирик, чирик... І все, на ціле життя... Всі ви з одного тіста. Мабуть, помру – і не побачу справжнього юнака і справжнього кохання.

Олексій. Ти будеш жити!

Катерина. Хто це сказав?

Олексій. Той, хто тільки тобою живе. Ти захлинешся в його коханні!

Катерина. Ой... А... а... коли... коли?

Олексій (рвонувся до неї, упав на коліно). Катерино!..

(Виходить на авансцену, читає вірш Д. Молькевича).

Був би Бог – я його, старого,
вкрай би замучив:
забувши втому,
створив би молитву
з імені твого
і не дав би спокою старому...
Був би чорт –
я душу власну
продав би йому,
хай тішиться нею.
Тільки б ти одна
повсякчасно
була зі мною,
була моєю...
Та не прийде
оця допомога,
бо говорять
розумні люди,
що ні чорта нема,
ні бога, і доведено,
що й не буде.
Що ж, нема їх,
так і не треба,
я
нічого не маю проти...
Сам
боротись буду за тебе,
сам
усе хочу перебороти.

Катерина (захоплено).

Заздрить вже мені Лаура:

Так Петрарка не кохав.

Беатріче друга кличе:

Ти мені не так співав!

(Вбігають танцюристи – дівчата і хлопці –

оточують Катерину й Олексія. Починається веселий танець. Після його закінчення Катерина й Олексій знов лишаються на сцені).

Олексій.

А... що є кохання?
Слухай-но... Скажи мені,
Ти, певне, знаєш все, премудра дівчице...

Катерина. Не знаю... А навіщо знати це?

Олексій.

Що є любов?
По літері збиратиму
До слова слово – доки не знайду!

В. Коротич

(Входять усі читці. Виголошують по черзі).

– Любов – це зустрічати друга.
– Любов – сміятись в дні розстань.
– Любов – це приторк ледве чутний.
– Любов – це стиск, що аж хрумтить...
– Любов – гірке вино отрутне,
Де сонячне життя кипить...

М. Рильський

– Цілуй мене. На місці не стоїть хвилина,
Хоч, наче Фауст, її спиняю я,
З любові, а не з гніву родиться людина.
Любов – це значить людяність моя.

Д. Павличко

– Любов!.. Як можна ще назвати
Цю пристрасть, безум цей,
це почуття крилате?

Він.

«Люблю», «кохаю», – я боюсь цих слів.
Занадто їх зачовгали і стерли...

Вона.

Але вони живуть, живуть – не вмерли
І, як із твані витягнені перла,
Блищать в оправі щирих почуттів.

Д. Бобир

(Лине мелодія вальсу. Читець виконує «Ліричний монолог» Ігоря Муратова у скороченому варіанті).

Читець.

А які ж є освідчення
і звертання нові
На озброєння тим,
що за милу
погинути ладні?

Ти – моя...

Може, треба тебе
величати на «ви»?

Боже, ви тут? Ви чекали?
На груді вашій мак...

Як вам личить полум'яний мак...

За цю квітку й за зустріч
дозвольте наповнити бокали....

Що зробити для вас?

Чим, єдина, віддячити вам

За відвертість,

за ніжність,
за кожне болюче прощання?

Бо не можу без вас

і не міг

у непам'ятні роки,

Хоч і справді з тобою

були ми на «ви».

А собі я казав: «Ти – моя»

і у тиші ловив твої кроки.

(Вальс закінчився).

1-й юнак. Моя! – не означає: ти моя рабиня.

2-й юнак. Моя! – не означає: я володар твій.

3-й юнак.

Моя – ти радість,

моя – святиня,

Моя блакить у вишині ясній.

1-а дівчина. Моя – любов, моя – надія.

2-а дівчина.

Моя – тривожна і далека путь.

Де горе пополам і спільна мрія.

3-я дівчина.

Де помислом одним і подихом живуть.

М. Талалаєвський

Він.

Шануймо щирий дар любові,

А особливо по літах.

Любов – не шепіт у садкові.

Вона. (І шепіт теж...)

Він. І не зітхання при зірках.

Вона. (Зітхання теж...)

Він.

Крізь дощ і сніг, моя хороша,

Життя пройти нам аж до меж.

Вона. Любов, мов пісня прехороша.

Він. А пісню легко не складеш.

С. Щипачов

(Виконується «Елегія» Массне. Читці й ведучі на авансцені. Кожна репліка проголошується урочисто, вагомо).

– Що кличе до життя нас на землі?

– Говорить розум: «Боротьба і праця».

– Та серце зразу хоче сперечатись:

– А де любов?..

– Знов каже ум: «Безжурні

не полюблять мотилі».

– Знов серце виклада свої жалі:

«Пропав, хто міг любові відциуратись!»

Д. Павличко

– І поки в скроні б'є гаряче кров,

І поки в серці пломенить любов,

Мені у світ широка путь одкрита.

Д. Бобир

– Немов весняних гроз пора,

Як сонце, сяє в трудовому гарті

Любов – високих помислів сестра!

С. Щипачов

Він.

Кохати – це значить кохання творить,

То будьмо ж достойні цього покликання.

Вона. Нехай до останку у серці горить.

Усі разом.

Безсмертний вогонь Боротьби і Кохання!

О. Підсуха